

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu. Hãy đóng vai vịt con kể lại chuyến đi lạc của chú lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Hãy đóng vai vịt con kể lại chuyến đi lạc của chú lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Hãy đóng vai vịt con kể lại chuyến đi lạc của chú lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Hãy đóng vai vịt con kể lại chuyến đi lạc của chú

Rạng đông xòe rộng chiếc quạt khổng lồ với những que nan đỏ rực, ông Mặt Trời nhô lên khỏi rặng tre đầu làng chiếu những tia nắng ấm áp xuống mặt hồ tạo thành những vệt sáng chói chang tựa như ánh hào quang tỏa ra từ một viên ngọc lớn. Dưới nước, bóng hàng dừa nghiêng nghiêng những chiếc lá đong đưa trong gió. Mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Cả đàn vịt chúng tôi lạch bạch kéo nhau ùa xuống nước.

Mặt nước chao động mạnh ập vào bờ những đợt sóng lớn. Tiếng "quạc quạc" vang lên rộn rã một góc hồ. Chà! Mát quá! Chúng tôi tung tăng vẫy vùng trong nước, vừa tắm mát vừa kiếm mồi. Bơi chán chúng tôi kéo nhau lên bờ ngòi ria lông. Tôi là người cuối cùng còn ngòi lại, mẹ tôi và các anh chị đã kéo nhau nhảy ùm xuống nước cả rồi. Kia! Nhìn sang bên cạnh tôi thấy có một cái ao rất rộng còn lại một ít nước. "Chà ở đây chắc là có nhiều tép cá lắm nhỉ!?" Nghĩ thế tôi bèn trốn mẹ và anh chị lên đi sang ao bên ấy và nhảy xuống. Quả thật nơi đây tép, cá nhiều ơ là nhiều. Tôi bơi từ đầu này đến đầu kia. Ái chà, đây còn có những ngã rẽ nữa cơ chứ. Vì tính hiếu kì, tôi tiếp tục khám phá mà không để ý gì. Mài mê tôi quên mất mẹ và các anh chị. Chợt nhớ lại tôi mới quàng quàng cả lên. Làm thế nào bây giờ! Tôi lo sợ nếu không tìm được mẹ và các anh chị thì biết làm sao đây? "Quạc, quạc..." tôi kêu gào đến khản cả cổ mà chẳng nghe tiếng trả lời.

Bây giờ tôi bắt đầu lo sợ thật sự. Tôi leo lên bờ, hai cánh đập mạnh vào nhau và kêu gào. Giờ này, biết mẹ và anh chị ở đâu. Chắc mẹ và các anh chị cũng đang lo lắng, chạy đi tìm tôi quá! Mãi đến tận trưa khi đã gần kiệt sức, tôi ngã quy xuống thảm cỏ xanh trong vườn. Khi tỉnh dậy, tôi thấy trước mặt mình có một chậu nước có trộn lẫn với thóc, nhìn lên tôi thấy mình đang ở trong một cái chuồng khá rộng, sạch sẽ thoáng mát. Buồn quá! Nhớ đến mẹ và các anh chị, tôi không thiết gì đến ăn uống cả. Tôi buồn thiu buồn thiu, thức ăn đầy ắp trước mắt mà tôi chẳng thèm ăn. Bỗng đôi bàn tay mềm mại của một cô bé có đôi bím tóc thật dễ thương ôm tôi vào lòng, âu yếm vỗ về: "Đừng buồn nữa vịt con nhé. Ở đây với chị, chị sẽ chăm sóc vịt cẩn thận", ôi! Cô bé chăm sóc tôi thật là chu đáo. Nhưng lòng tôi chẳng vui tí nào. Vui làm sao được khi xa mẹ, xa anh chị em phải không các bạn? Tôi buồn lắm. Cô bé hễ đi học thì thôi, về đến nhà là chạy đến vuốt ve, an ủi tôi. Tất cả những gì cô bé dành cho tôi đều tốt đẹp cả nhưng tôi vẫn cảm thấy cô đơn. Tôi chỉ muốn thoát khỏi "căn nhà đẹp đẽ ấy" để đi tìm mẹ và các anh chị. Tôi chạy đi, chạy lại trong chuồng, đập đôi cánh vào nhau để mong thoát khỏi nơi này. Nhưng làm sao tôi có thể nói tất cả nỗi buồn với cô bé ấy bây giờ. Cô bé cũng chẳng hiểu vì sao mà tôi buồn cả. Thật tội nghiệp cho cô ấy, tôi đã phụ lòng tốt của cô. Từ ngày đến đây tôi được ăn uống đầy đủ. Song tôi vẫn muốn trở về sống trong niềm thương yêu, sự đầm ấm của bạn bè, của gia đình phải không các bạn?

Tôi sống trong vòng tay yêu thương của cô chủ nhỏ được hai ngày. Chỉ hai ngày mà sức tôi đã kiệt. Kia đằng xa thấp thoáng bóng ai giống như mẹ thì phải. Ôi mừng quá! Thế là mọi người tìm được tôi rồi. Nhưng làm sao tôi ra được để chạy đến mẹ đây? Càng nghĩ tôi càng thấy thương mẹ hơn, chắc mẹ lo cho tôi lắm! "Quạc, quạc... mẹ ơi, các anh chị ơi hãy đến cứu con!" Đang không biết làm sao thì

cô bé xuất hiện, cô đang mang thức ăn đến cho tôi, thoát đầu, trông thấy cô bé, mẹ tôi sờ sờ, nhưng mẹ lại thu hết can đảm đến gần, ánh mắt mẹ nhìn cô như van lơn. "Cô ơi, hãy thả vịt con về với chúng tôi!". Cô bé ra vẻ nghĩ ngợi lắm, chợt cô bé mở cửa chuồng ôm tôi vào lòng một lần nữa rồi bảo: "Vịt con, em hãy về với mẹ và các anh chị đi. Hãy về và sông sao cho vui lòng mọi người, đừng có tách bầy đi như hôm kia nữa nhé!". Mừng quá tôi chạy đến ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở. Mẹ tôi ngược cặp mắt to nhìn cô bé rồi cúi xuống kéo tôi lạch bạch lại gần người bạn có bím tóc dễ thương, mẹ lí nhí trong cổ họng mấy tiếng khàn khàn "quạc, quạc" với giọng rung rung, cảm động, đó chính là lời cảm ơn và kính trọng của loài vịt chúng tôi đây!

Tôi bồi rồi bước đi theo mẹ về với anh chị em đang đứng lố nhố im lìm một cách trang trọng trong cánh rừng bạc hà có những tấm lá thật to, dầm chân xuống mặt nước xâm xấp. Khi đã trông rõ tôi, những chấm trắng bỗng dựng trở nên hỗn loạn, cả một vùng đầy những âm thanh "quàng quạc", mọi người chạy ào lên vây quanh tôi, hỏi tôi tới tấp, tôi không kịp trả lời và dường như muốn ngạt thở. Cũng may là anh Hai, chị Ba, anh Bảy đã vội "đẹp trật tự" và mỗi người đều đến chúc mừng tôi, kẻ thì con ốc xoắn, người thì con cá lòng tong... Tôi được một bữa no nê và thật ngon. Nhưng có lẽ tôi ăn ngon là nhờ sống trong tình thương ấm áp của gia đình. Tôi cứ ăn năn hoài về việc đã qua và tự nhủ: "Mình sẽ không bao giờ bỏ bầy để đi kiếm ăn một mình nữa!".